

[Finansministeren.]

sagde: saa bliver vi jo forfordelt bagefter, thi saa er der jo kun 5 Minutter at svare i -- men den samme Skæbne har jo Ministeren, saa han er jo ogsaa forfordelt, naar han skal tage Ordet.

Saa klager man over Forretningsordenen. Det forekommer mig, at hvis de Herrer ved de tre første Lovforslags Behandling havde holdt sig til Sagen, havde der været rigelig Tid. De fik Tid til at omtale dem saa meget, de vilde, og kunde strejfe ind paa mange andre Spørgsmaal. Naar det er Tilfældet, synes jeg snart, man skulde holde op med denne Jammerklage over Forretningsordenen. Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg vende mig til det Forslag, der her foreligger.

Beskæftigelsesspørgsmaalet er af en saa alvorlig Karakter, at alle nødvendigvis maa overveje, hvad der kan gøres for at sætte Folk i Arbejde, og herunder maa man ogsaa drøtte Spørgsmaalet om, hvorvidt man ved en Nedsættelse af Arbejdstiden er i Stand til at skabe øget Arbejde. I saa Henseende er der intet, der skiller os fra Kommunerne med Hensyn til Kravet om, hvor det er muligt, at nedsætte Arbejdstiden.

Det er jo heller ikke noget nyt, det er jo ikke noget, som Kommunerne har fundet paa. Saa længe Socialdemokraterne har haft Sæde i denne Rigsdag, har man Gang efter Gang drøftet Spørgsmaalet og fremsat Forslag om Nedsættelse af Arbejdstiden; og naar man ser paa Resultaterne af det Arbejde, der er udført igennem Tiderne, maa alle erkende, at det Arbejde, der her er udført fra Socialdemokratiets Side, har baa ret gode Frugter, saaledes at Arbejdstiden i Statens Tjeneste nu i Almindelighed ikke overstiger 8 Timer. Der er enkelte Folk, der har 9 eller 10 Timer, i Regelen Folk, som ikke i den Tid udfører effektivt Arbejde. Om Arbejdstiden for disse Menneskers Vedkommende skal nedsættes, forhandles der om i et Udvalg, bestaaende af Medlemmer valgt af Regeringen og af Tjenestemændene.

Det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen her har forelagt, gaar ud paa, at der gennemføres en 7 Timers Arbejdsdag over det hele for at skaffe Beskæftigelse. Men hvis man gennemfører det blankt overalt, saa vil det sige, at det ikke i alle Tilfælde vil betyde øget Beskæftigelse, men at man i flere Tilfælde bliver nødsaget til at lade Folk arbejde mere end i 7 Timer og saa betale Overarbejdspenge, et Princip, jeg er imod. I en Tid, hvor der er Mangel paa Arbejde, gælder det om at hin-

dre Overarbejde og kun tillade det i de mest presserende Tilfælde.

Det er givet, at Nedsættelse af Arbejdstiden til 7 Timer i Statens Tjeneste vilde give Mulighed for at ansætte flere Folk, men her nytter det jo ikke med Staten alene. Det er i de store private Erhverv, man først og fremmest maa sætte ind. Naturligvis kan man hævde, at Staten kan gaa i Spidsen, det er der ikke det mindste til Hinder for, og dèr er det, jeg savner Anvisningen fra de Herrer paa, hvorledes det er muligt for Staten at gennemføre dette Forslag isoleret, altsaa nedsætte Arbejdstiden til 7 Timer og alligevel udbetale den samme Løn som hidtil.

Saa vidt man kan skønne, ved en ret grundig Udregning, vil dette Forslags Gennemførelse betyde en Merudgift for Staten paa ca. 36 Mill. Kr. Nogle Millioner vil kunne spares paa Arbejdsløshedskasserne for Kommunernes Vedkommende ved mindre Arbejdsløshedsunderstøttelse, men det bliver kun meget faa. For Statsbanerne vil det betyde en Merudgift paa ca. 15 Mill. Kr., for Postvæsenet ca. 6 Mill. Kr., for Toldvæsenet 2 Mill. Kr. og for de øvrige Ministerier ca. 8 Mill. Kr., i alt 31 Mill. Kr. Hertil kommer saa Anlægsbudgettet, for det er jo Meningen, at alle de Arbejdere, der uden at være fast ansatte beskæftiges ved Arbejde, som Staten udfører, kun skal have de 7 Timer. Saa er vi oppe paa dette Beløb, og her vil jeg gerne spørge det ærede Medlem: Hvorfra skal Dækningen for denne Merudgift tages?

Skal Forslaget gennemføres, og man samtidig kræver Balance for Statsbanerne, Postvæsenet o. s. v., maa det betyde, at man skal forhøje Taksterne saavel for Gods som for Passagerer og for Postvæsenets Vedkommende for Portoer. Eller ogsaa skal Beløbet skaffes til Veje ved nye Skatter. Hidtil er de ærede kommunistiske Medlemmer jo altid gaaet imod Forslag om indirekte Skatter: det er ikke den Vej, vi skal ud, det stemmer vi imod. De Herrer ved, at det hidtil har været umuligt at gennemføre øget direkte Skat, og naar det er Tilfældet og de Herrer ikke kan anvise de Veje, som er mulige for at faa disse Beløb til Raadighed, saa synes jeg nok, der havde været Anledning til for Forslagsstillerne at give os lidt nærmere Oplysning om, hvorledes de nu tænker sig, det skal ske.

Som jeg sagde til at begynde med: Regeringen er klar over den store Betydning, det har at skaffe Beskæftigelse til Folk, og hvis der er Mulighed for ved Nedsættelse af Arbejdstiden at skaffe øget